

I

Король
Ельфгейму
відвідує
світ
смертних

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— так? — питає він, глипаючи на хвилі далеко вниз. — Оце так ти летіла? А якби чари розсіялися, поки з тобою не було Віві?

— Гадаю, я стрімко полетіла б униз, — відповідає Джуд із підозрілою незворушністю. Її обличчя неначе каже: «Жахливий ризик — це для мене цілком нормально».

Кардан змушений визнати, що жовтозільні коні швидкі, а в тому, щоб занурити руку в листяну гриву й помчати небом, є щось захопливе. Не можна сказати, ніби невеличка небезпека йому не до вподоби: він просто не впивається нею, на відміну від *декого*. Кардан переводить погляд на свою непередбачувану смертну Верховну королеву. Її розкудане каштанове волосся розвівається довкола обличчя, а бурштинові очі спалахують, коли вона дивиться на нього.

Правду кажучи, вони мали б вічно залишатися ворогами.

Він не вірить своєму щастю, не може збагнути, який шлях привів його до цього.

— Тепер, коли я згодився помандрувати так, як ти хотіла, — перекрикує він вітер, — ти маєш задовольнити одне моє бажання. Скажімо, пообіцяти, що не поб'єшся з якимось чудовиськом, просто щоб справити враження на якогось самотнього фейрі. І він тобі, як я розумію, навіть не вельми подобається.

Джуд зиркає на нього. Кардан жодного разу не бачив, щоб вона робила таке лице, коли вони разом ходили до палацової школи, а втім, одразу ж зрозумів: це найприродніший вираз її обличчя. Змовницький. Зухвалий. Відважний.

Він мав би вгадати її відповідь навіть без цього погляду. Звісно, вона хоче побитися з чудовиськом, хай яке воно. Джуд здається, ніби вона повсякчас має щось доводити. Здається, ніби вона мусить знов і знов завойовувати корону, яку носить.

Одного разу вона розповіла Карданові, як пішла проти Мадока, одурманивши його, та не дочекалася, коли отрута почне діяти. Поки Кардан був у сусідній залі, пив вино й теревенив, вона замахувалася мечем на прийомного батька, тягнучи час.

«Я така, якою ти мене зробив», — сказала вона Мадоків під час бою.

Кардан знає: Мадок — не єдиний, хто зробив Джуд такою, яка вона є. Він сам доклав до цього рук.

Думати, що вона його кохає, часом буває смішно. Він, звісно, радий цьому, та здається, ніби це лише чергова її витівка — сміховинна, абсурдна, небезпечна. Джуд хоче битися з чудовиськами й хоче, щоб він, той самий хлопець, якого вона мріяла вбити, був її коханим.

Вона не любить простоти, безпеки й однозначності.

Не любить нічого корисного для себе.

— Я не намагаюся вразити Браєрна, — промовляє Джуд. — Він каже, що я завинила йому послугу за те, що він дав мені роботу, коли цього не робив більше ніхто. Гадаю, це правда.

— На мою думку, його зухвальство варте нагороди, — сухо відказує Кардан. — На жаль, не такої, яку ти збираєшся йому вручити.

Вона зітхає.

— Якщо серед самотнього Народу є чудовисько, ми маємо якось цьому зарадити.

Від цих слів його без жодної причини пробирає дроз жаху, раптово охоплює бентега, якої він не може позбутися.

— Ми маємо лицарів, які за-
присяглися нам служити, —

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

нагадує Кардан. — Ти позбавляєш когось із них можливості здобути славу.

Джуд тихенько пирхає, відкидає назад густе темне волосся й намагається прибрати його з очей під золотий вінець.

— На всіх королів знаходить жадібність.

Він обіцяє собі продовжити цю суперечку згодом. Вочевидь, один з основних його обов'язків як Верховного короля — нагадувати Джуд, що вона не несе особистої відповідальності за розв'язання всіх нудних проблем і проведення всіх нудних страт на теренах Ельфгейму. Він не проти трішки помучити кого-небудь то там, то тут, нікого не вбиваючи, та вона, схоже, вважає, що становище вимагає від них дуже багато працювати.

— Зустріньмося з отим Браєрном і послухаймо його історію. Якщо тобі конче треба побитися із цією істотою, йти туди самій немає причин. Можна взяти із собою батальйон лицарів або, якщо це неможливо, мене.

— Гадаєш, ти вартий батальйону лицарів? — з усмішкою питає вона.

Може, й так, припускає він, хоча неможливо сказати, як світ смертних уплине на його чари. Якось він підняв із дна моря острів. Кардан думає, чи не нагадати їй, думає, чи вразило це її.

— Гадаю, я міг би з легкістю здолати всіх їх разом у підхожому змаганні. Можливо, змаганні з випивкою.

Вона сміючись підганяє жовтозільного коня.

— Із Браєрном ми зустрінемося завтра в сутінках, — гукає вона назад, зухвало всміхаючись: мовляв, спробуй за мною погнатись. — А опісля можна вирішити, хто гратиме героя.

Кардан зовсім нещодавно припинив грати лиходія, тож знову думає про звивистий шлях рішень, які привели його до цієї несподіваної ситуації: разом із нею він мчить небом і збирається покласти край проблемам замість створювати нові.

II

Принц
Ельфгейму
поводиться
нечемно

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>